

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

အမုန်းမခနင်းဆီ

(အမုန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုတော့ မများ လွန်းဘူးလား ကိုဖြူရယ်"

တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းပြီးမေးလိုက်တော့ ငိုက်စိုက်ချထားတဲ့ ဦးသာဖြူ၏ ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲမော့လာ၏။ လင်မယားတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ရှာပေးရဖို့ စဉ်းစားကြည့်တာ ခေါင်းလည်း ပူရင်လည်း ပူ။ မရှိလို့ ဆိုင်းထဲလိုက်ပါတယ် နဲ့ခွက်ကြီး တက်နင်းမိတယ်ဆိုတာမျိုး။ တက္ကစီလေးမောင်းပါတယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ လူအသက်ဘေးက လွတ်ပေမယ့် ကားရဲ့ ပျက်စီးခြင်းအတွက် အံ့နာက အလျော်တောင်းတာ သိန်းနှစ်ဆယ်တဲ့ ။

အိမ်မှာ က မယားနဲ့ သမီးဝတ်ထားတဲ့ ရွှေထည်လေးတွေ တစ်ခုမကျန် အကုန်ရောင်းမှ အလွန်ဆုံးရ ဆယ်သိန်းပေါ့။ ကျန်တဲ့ ဆယ်သိန်းက ဘယ်မှာ သွားရှာမလဲ။ အတိုးနဲ့ ချေးဖို့ ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ အတိုးပေါ်အတိုးဆင့်ပြီး လည်ပင်းညှစ်ရင် နေတာထက်သေတာကပဲ မြတ်သေးတယ် ဆိုတာမျိုးဖြစ်မှာ ။ ဒီအတွက်ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ ကိုယ်စီ စဉ်းစားရင်း ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေကြတာ။

အခုမှ ဒေါ်ဝါဝါခိုင်က စကားစလာသဖြင့် -

"များမှန်းသိပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

"လောလောဆယ် တစ်ပုံတစ်ခဲပေးနိုင်ဖို့ က မလွယ်ဘူးဆိုတော့ အရစ်ကျဆပ်ပျံ့မယ်လို့ ပြောကြည့်ပါလား"

"အဲဒီလိုပဲ ပြောကြည့်ရမှာ ပေါ့"

"ပေါ့လို့ မရဘူး ကိုဖြူ၊ ဆားခပ်ပြီး လေးအောင်ကို ပြောရမှာ "

"ဟ ... အဲဒီလိုမချုပ်နဲ့ လေကွာ၊ သူ့စိတ်က ကိုယ့်စိတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ရချင်ရမယ် မရချင်မရဘူးပေါ့၊ အကောင်းဘက်က ကြိုမတွေးနဲ့ ၊ အဆိုးဘက်ကလည်း တွေးထားဦး၊ ကံငယ် လာပြီဆိုရေသောက်တာတောင် လည်ချောင်းနင်တတ်တယ်"

"ရှင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးက မကောင်းဘက်ကပဲ တွေးပြီး ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်နေတာကိုး၊ ကြိုးစားကြည့်မယ်ကို မရှိဘူး"

"မင်းမျက်နှာကလေ ရလာတော့ ပြုံးပြုံးနဲ့ စားပြီး ခုကျတော့ ရှစ်ခေါက်ချိုး"

"ချိုးရမှာ ပဲရှင့်၊ အဲဒါ ရှင်ပေါ့ဆလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး လား"

"မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ လေ၊ ကိုယ့်ခြေထောက်တောင် အခန့်မသင့်ရင် ခလုတ်တိုက်တတ်တာပဲ ဥစ္စာ"

လင်မယားနှစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောနေကြတာ တိုင်ပင်နေတာနဲ့ မတူ။ ရန်ဖြစ်နေသလို အသံက တိုးတိုးကနေ ကျယ်လာလိုက် သမီးကြားသွားမှာ စိုးတာနှင့် ပြန်တိုးသွားလိုက်။ သမီးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ သူများ တွေလို တိုက်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ မထားနိုင်ရင်တောင် စိတ်ချမ်းသာမှုလေးတော့ ပေးချင်တာပေါ့။

သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ နာမည်ပေးတာတောင် သန့်ရှင်းမွန်မြတ်

စေ နိမိတ်နဲ့ 'မွန်မြတ်ခြင်း' လို့ ပေးထားခဲ့တာ။ မိဘနှစ်ပါး ပြောနေသမျှ 'ခြင်း' မကြားဘဲနေပါ့မလား။ ခြင်း ခန်းဆီးအကွယ်မှာ ရှိနေတာလေ။ မိဘဆိုတာ သူတို့ လည်း ကျွေးနိုင်လို့ မွေးထားတာ။ ကိုယ်ကသားသမီးတို့ ဝတ္တရားအတိုင်း မိဘလုပ်စာထိုင်စားပြီး မိဘတွေ ဘယ်လိုနေနေ ကိုယ်နေချင်သလို နေရပြီးရောဆိုတဲ့ အယူမှားနဲ့ ဥပေက္ခာပြုမထားနိုင်။ သားသမီးမှာ လည်း သားသမီးဝတ္တရားရှိသည် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ကိုယ်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ နိုင်ရာဝန်ထမ်းပြီး ကူညီချင်သည် ။ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တော့ ...

"ဟင် ... သမီး"

"မင်း အာကျယ်လို့ ငါ့သမီးကြားသွားပြီထင်တယ်"

"ရှင်လည်း ကျယ်တာပဲလေ"

"မင်း အရင်စကျယ်လို့ ငါလည်း ကျယ်ရတာကွ၊ သမီးစိတ်ညစ်သွားပြီလား သမီး၊ ဟင်"

ချက်ချင်းထရပ်ပြီး အနားရောက်လာတဲ့ အဖေမျက်နှာက လျော်ကြေးပေးရဖို့ ထက် သမီးစိတ်ညစ်သွားမှာ ကို ပိုစိုးရိမ်သည့်ပုံ။

"မိသားစုဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အေးအတူ ပူအမျှ မျှဝေခံစားကြဖို့ ပါအဖေ"

"ဟုတ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဖေက"

"အဖေ"

"ဟင်"

ခြင်း အဖေ့လက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး အားပေးခြင်းအဖြစ် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ -

"သမီးကတစ်ခုပဲ စိုးရိမ်တာပါ"

"သမီးက ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ"

"အဖေစိတ်ညစ်ပြီး အဖေ့ကိုယ်အဖေ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မှာ ကိုပါ။ အဖေ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ သမီးကို ကတိပေးပါ"

"သမီးရယ်"

ဦးသာဖြူ သမီးပုခုံးလေးကို ဆွဲဖက်ပြီး မျက်ရည်ကဝေ့ပြီ။ ဒီသမီးလေး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် သူ ကြိုးစားခဲ့သမျှ ကြိုးစားမှုက အရာမထင်။ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်ပြီဆိုတော့ ရှောင်မရ တိမ်းမရ။

"အဖေ"

"သမီး"

"သမီးဝတ်ထားတဲ့ ရွှေထည်လေးတွေကိုရောင်းလိုက်ပါနော်၊ လိုတဲ့ငွေအတွက် သမီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး လုပ်မယ် အဖေ"

"ဘာ သမီး"

"သမီး"

ပြောရင်း ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်နှင့် လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်တဲ့ ခြင်းကို မိဘနှစ်ပါးစလုံး မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြည့်နေပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်။ သမီးလိမ္မာတာကိုသိပေမယ့် ဒီလောက်သိတတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့။ ဦးသာဖြူ လက်ဖဝါးထဲကို ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာသည် အထိ တွေ့တွေ့ကြီးရှိနေဆဲ။

"သမီးအရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ မိဘလုပ်စာကို ထိုင်မစားချင်တော့ဘူး၊ သားသမီးကလည်း သားသမီးဝတ္ထရားရှိတဲ့ အတိုင်း မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ခွင့်ပြုပါ၊ နိုင်ရာဝန်ထမ်းပြီး သမီး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပါရစေ"

"မလုပ်ရဘူး၊ သမီး ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး၊ အမေနဲ့ သမီး ... အဖေက ခြေလက်အင်္ကျီ အစုံအလင်နဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာကြီးတွေ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ"

"အမေ"

"သမီး"

"ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသား ဥပမာက မိဘတွေ သားသမီးကို အနှစ်ရှိရှိ ချစ်တတ်ကြဖို့ လမ်းညွှန်ထားတာပါ၊ သမီးတို့ က သိန်းရှစ်ဆယ်မပြောနဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်တောင် အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ စိတ်ညစ်နေကြတာမဟုတ်လား၊ အဖေနဲ့ အမေ သမီးကို စည်းကမ်းရှိရှိနဲ့ ချစ်ကြပါ၊ အိပ်နေတုန်း ခိုးနမ်းတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ ပဲ ချစ်ကြပါ၊ သမီးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သမီးစိတ်ချမ်းသာတာကို မြင်ချင်ရမှာ ပေါ့"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးရယ်၊ အဖေတို့ က သမီးကို ချစ်လွန်းလို့ ပင်ပန်းမှာ စိုးပြီး တားနေတာလေ"

"အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာတာပါ အဖေ၊ မိဘက သားသမီးကို အလိုလိုက်ပေမယ့် ကံကြမ္မာကမှ အလိုမလိုက်တတ်တာ၊ သမီးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အစကောင်းမှ ဖြစ်မယ်"

ဦးသာဖြူနဲ့ ဒေါ်ဝါဝါခိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး တို့ သမီးအပေါ် တကယ်ပဲ ချစ်နည်းမှားနေပြီလားလို့ မေးနေကြသလို။ သမီး ထောက်ပြတဲ့ အချက်တွေက မှန်နေတာကိုး။ သားသမီးချစ်ရင် ပ

စ်ပြီးရှာဆိုတဲ့ စကားက သားသမီးပစ်ပြီး စီးပွားရှာဖို့ ။ ကိုယ် အဲဒီလိုလည်း မလုပ်နိုင်ခဲ့။ သမီးတောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျောရင် ကိုယ်တွေက ပဲ နှစ်သလို ဖြစ်ဦးမည်။

ဒီတော့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီးပဲ ခေါင်းညိတ်ရတော့မှာ ပေါ့။ ငှက်ကလေးတွေတောင် အတောင်စုံရင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အပျံသင်ကြသေးတာပဲ။ သမီးက ဒီနှစ်ပဲဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ အတောင်စုံပြီ။

"အဖေ"

"---"

"သမီးကို ခွင့်ပြုပါနော်"

"ကောင်းပြီလေ၊ သမီးကို အဖေ မတားတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးလုပ်မယ့်အလုပ်က သမာအာဇီဝကျပါစေ"

"စိတ်ချပါ အဖေ"

"အခု သမီး ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲ"

"ဖြူလွှတို့ အိမ်ဘက် ခဏသွားမလို့ ပါ"

"အေး အေး ... မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထွက်သွားတဲ့ သမီးကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး မိဘနှစ်ပါးရင်မှာ ခပ်နင့်နင့်။ တကယ်ဆို သူတို့ က ဒီသမီးကို ရွှေလိုဥထားချင်သူတွေ။ ခုတော့ သမီးအလုပ်လုပ်ရဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အသက်မသေသေးသရွေ့ နောက်ထပ်ကြိုးစားခွင့်တွေရှိတာပဲ ဥစ္စာ။

"ကိုဖြူ"

ဒေါ်ဝါဝါခိုင်ခေါ်မှ ဦးသာဖြူမျက်နှာလှည့်လာတော့-

"ကျွန်မ သမီးကို သနားလိုက်တာ ကိုဖြူရယ်"

"ငါကရော မသနားဘဲရှိပါ့မလားကွာ၊ သူပြောတာမှန်နေလို့ သာ လိုက်လျောလိုက်ရတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ရင်ကို ခွဲပြချင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပူနေသလဲလို့ "

"ကျွန်မလည်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေး ပြန်ဖွင့်ဦးမှ ပါ"

စောစောက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောတဲ့ ပါးစပ်က ခုကျတော့ လေသံကစပြီး အခြေခံကနေ ချွေတာပြီးထင်ပါရဲ့ ။ ဦးသာဖြူကလည်း ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကြပါစေတော့လို့ တမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်။ ဖြစ်ချိန်တန်ဖြစ် ပျက်ချိန်တန်လို့ ပျက်သွားသည် လို့ ပဲ သဘောထားရတော့မှာ ပေါ့။

"ငါလည်း အံ့နာကို အရစ်ကျဆပ်ပါရစေလို့ ရအောင်ပြောပါ့မယ်ကွာ"

"ခုမှ တော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲပေါ့ရှင်၊ နောက်ထပ် ဘာပဲလုပ်လုပ် မမှားအောင်တော့ ရှင် ဆင်ခြင်ပါ၊ အခု ရှင် ရှေ့ဆက်တာလုပ်မလဲ"

"ကြုံရာကျပမ်းပဲ လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့"

"စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ"

ပြောရင်းပဲ ဒေါ်ဝါဝါခိုင် နားကပ်နှင့်လက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီး ဦးသာဖြူလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ စကားပုံကတော့ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာတဲ့ ။ သူတို့ အတွက်တော့ ရှိစဉ်တန်ဆာမရှိ လျော်စရာဖြစ်ခဲ့တာ။

"ဆွဲကြိုးကတော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း ကြိုသိနေသလား မသိဘူး၊ ဟို

နေ့ကပဲ ပြတ်သွားလို့ သိမ်းထားတာ၊ ပြီးမှ ပဲ ယူပေးတော့မယ်"

မိန်းမမှာ နားကပ် ယောက်ျားမှာ ဖိနပ်ရှိမှ တင့်တယ်သတဲ့ ။ သမီးနဲ့
မယား နားပေါက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားခြင်းအတွက် ဦးသာဖြူ ရင်
ထဲမှာ တော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးပါ ဟောင်းလောင်းပေါက်။

အခန်း (၂)

ခြင်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဖြူလွှတို့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဖြူလွှကို အကြံဉာဏ်တောင်းချင်တာလည်း ပါတာပေါ့။ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိလို့ ပြေးတိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဖြူလွှပဲ ရှိတာ။ ဖြူလွှက ဟိုစပ်စပ် သည် စပ်စပ် ပါတတ်တော့ ခြင်း မသိတဲ့ အရာတွေဆို သူ့ကိုမေးရတာ မဟုတ်လား။

"ဖြူလွှ ဖြူလွှ"

"ခြင်း လားဟေ့"

"အေး ... ဟုတ်တယ် ဖြူလွှ"

"တက်လာခဲ့လေ၊ ဒီမှာ ငါ မကြီးကို ဇက်ကြောဆွဲပေးနေလို့ "

ဖြူလွှ ခြင်းထက်သာတာရှိသေးတာက ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရှိခြင်းပါပဲ။ ဖြူလွှနာမည်က ဖြူလွှခြယ်။ သူ့အစ်မနာမည်က ညိုလှခြယ်တဲ့ ။ ခြင်းကျတော့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် မရှိစွာ တစ်ယောက်တည်း။ ဖြူလွှတို့လို ညီအစ်မနှစ်ယောက်လောက်ရှိရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်ပါမလဲ။

ခြင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ပြီး မကြီးညိုလှမျက်နှာ ကြည်မကြည်ကိုလည်း အကဲခတ်ရသေး သလို ကြည်တယ် အထင်ရှိမှ ပြုံးပြကာ-

"မကြီး ... ခြင်း ခြေသလုံးတွေ နှိပ်ပေးရမလား"

ခြေဆင်းထိုင်နေတာဆိုတော့ မေးဖို့ ဂွင်ကျသွားတာပေါ့။

"နေပါစေ ခြင်းရယ်၊ ညည်းလက်ကလေးတွေက နုနုလေးတွေရယ်၊
တော်ကြာ ငဲ့ခြေသလုံးသားကြမ်းကြမ်းနဲ့ ထိလို့ ရှနေပါ့မယ်"

"မကြီးကလဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့အဖေနဲ့ အမေက သူတို့ သမီးကို ရွှေလို ဥထား
တဲ့ ဥစ္စာ"

ပြောပုံက ငေါ့သလိုလို။ ဖြူလွှဲ ခြင်းကိုအားနာသွား၏။ မကြီးက
ခြင်းဆိုရင် အကောင်းမမြင်တာ ခုမှ မဟုတ်။ ခြင်းက မိဘတွေ အလိုလို
ကံခံရလို့ ဘာမှ မလုပ်ရတာကို မနာလိုတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် ခြင်းလှ
တာကိုပဲ မနာလိုတာလားတော့မသိ။ မကြီးက ကိုယ်လုံးဝပြီး လှမှ မလှ
တာလေ။

ဖြူလွှဲကတော့ ခြင်းကို ခင်မင်စိတ်နှင့်သာ မစ္စီရိယစိတ်မှ မထားခဲ့။
ခြင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေခဲ့တာ။

"တော်ပြီလား မကြီး"

"တော်တော့၊ တော်တော့၊ ခြင်းရောက်လာရင် နင် ဘာအလုပ်ပဲလုပ်
လုပ် စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတာ ငါ သိပြီးသား"

"မဟုတ်ပါဘူး မကြီးရဲ့ ၊ ဖြူလွှဲက နှိပ်လွန်းရင် မကြီး အသားတွေ
နာကုန်မှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ"

"အပိုတွေမပြောနဲ့ ဖယ်"

ဖြူလွှဲရဲ့ လက်ကို ဖယ်ချပြီး ထသွားပုံက စိတ်နှင့်မာန်နှင့်။ ဖြူလွှဲ

မဲ့ပြလိုက်တာ ဟိုကမမြင်လို့ သာပေါ့။ ပြီးမှ ခြင်းဘက်သို့လှည့်ပြီး-

"ခြင်း"

"ဟင်"

"ငါတောင် နင်တို့ အိမ်ကို လာတော့မလို့၊ အခု နင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ"

"မလာတာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ တော်ကြာ စိတ်ဆင်းရဲ ကူးစက် ခံနေရမှာ ၊ ငါ့အဖေရဲ့ သတင်း နင်ကြားပြီးရောပေါ့"

"ကြားတယ်၊ ကြားလို့ ပဲ နင့်ကို အားပေးချင်တာပေါ့"

"ငါ အားငယ်သွားလိမ့်မယ်လို့ နင်က ထင်လို့ လား"

"အင်း"

"အဟွန်း"

အသံကြားလိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းဖွင့်ရယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်သတ် လွန်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းက ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာမျိုး။

"အဲဒီပြဿနာက ငါ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးအတွက် အခက်အခဲတွေ ကျော်လွှားတတ်အောင် ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိအောင် ငါ့ခြေထောက်မှာ စီးပေးလိုက်တဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန်ပဲ ဖြူလွှ"

"ဘယ်လို"

"ငါ အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ရှာပြီးလုပ်မယ်"

"ဟင်"

ဖြူလွှာ အံ့ဩစွာနှင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တလက်လက်နှင့် ရှေ့မှာ နံရံရှိရင်တောင် ထိုးဖောက်တော့မယ့်ပုံ။ ဘေးလူအမြင် ဒီလောက်နုဖတ်နေတဲ့ သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာ လဲ။ ပြောစရာရှိပေမယ့် စိတ်ဓာတ်မနုဖို့ ကသာ အဓိက။ စိတ်ပျော့ရင် တစ်ပိသာဝန်တောင် လွှတ်ချချင်စိတ်ပေါက်ချင် ပေါက်နိုင်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရင် အချိန်တစ်ဆယ်ကို မ၊ နိုင်တာပဲလေ။

"အဖေ့ရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အတွက် ငါ တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာမှ ဖြစ်မယ်"

"နင့်အဖေနဲ့ အမေက ခွင့်ပြုပါ့မလား"

"ခွင့်မပြုချင်ပေမယ့် ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်"

"တကယ်"

"အင်း"

"အံ့ဩစရာပဲ"

"မအံ့ဩနဲ့ ဖြူလွှာ၊ အဲဒီလို ခွင့်ပြုချက်ရဖို့ အတွက် ဥပမာ၊ စုံလင်စွာနဲ့ ငါ ပါးစပ်ချွဲအောင်ပြောခဲ့ရတာ"

"အေးလေ ... ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းဆိုတဲ့ အဖြစ်တွေတောင် ရှိခဲ့တာကိုး"

"ငါ့မိဘတွေက အဲဒီအဖြစ် မသက်ရောက်ဘူးနော်၊ အဖေနဲ့ အမေဆန္ဒက ကမ္ဘာမီးလောင်ရင်တောင် သူတို့ ရင်ကိုခွဲပြီး ငါ့ကို ရင်ဘတ်ထဲ ပြန်ထည့်သိမ်း အသေခံချင်တာမျိုးဟ"

"ဒါဆို ... နင် ဘာအလုပ်လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ ခြင်း"

"မသိသေးလို့ နင့်ကို တိုင်ပင်တာပေါ့"

တိုင်ပင်တယ်ဆိုမှ တော့ အကူအညီလိုလို့ ပေါ့။ ဖြူလွှတွေတွေက လေး စဉ်းစားပြီး နီးစပ်ရာအလုပ်တွေမှာ ခြင်းကို စိတ်ကူးနဲ့ ခိုင်းကြည့် တော့ စိတ်ကူးထဲမှာ ပင် ခြင်း ပင်ပန်းနေတာကို မကြည့်ရက်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် သူ့မိဘတွေက ပိုဆိုးမှာ ပေါ့။ မလုပ်လို့ ကလည်း မဖြစ်ဆိုတော့-

အတတ်နိုင်ဆုံး သက်သက်သာသာလုပ်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခု ဘယ်လိုရနိုင်မလဲ။

"အလုပ်တစ်ခုရဖို့ က လောလောလတ်လတ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟ"

"ဒါဆို ... ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမှာ လဲ"

"အဲဒါတော့ အတိအကျ ပြောလို့ မရဘူး ခြင်းရဲ့ ၊ ငါ သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ"

"အေးပါ၊ ငါ့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ နင်ပဲရှိတာ၊ ကူညီပါ သူငယ်ချင်း ရမယ်နော်"

အလုပ်လုပ်ဖို့ စပြောတုန်းကမျက်နှာနဲ့ အခု ကိုယ့်ကို အကူအညီ တောင်းတဲ့ မျက်နှာက တစ်ယောက်စီလိုပါပဲ။ မွန်မြတ်ခြင်းဆိုတာ အဲဒီလို ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါကို ကံကြမ္မာက ဘာလို့ များ အရောင်းဆိုးပါလိမ့်။

ခြင်း စိတ်ညစ်နေရာမှာ ပဲလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိအောင် ဖြူလွှ စဖို့ စိတ်ကူးနှင့် -

"ဟဲ့ ခြင်း"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"အလွယ်ဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးနည်း ပြောမယ် နင် လုပ်မလား"

"မဟုတ်မဟပ်တာတော့ မပြောနဲ့ နော်"

"ဟုတ်တာ ပြောမှာ ပါဟဲ့"

"ဒါဆို ... ဘာလဲ"

"နင် သူဌေးတစ်ယောက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပါလား၊ ရွှေပင်နား
တော့ ရွှေကျေးလေးပေါ့ဟ"

"အံ့မယ် ... နင်ယူပါလား၊ နင် သူဌေးကတော်ဖြစ်မှ ငါ့ကို
ပိုက်ဆံချေးလေ၊ အဲဒါကမှ ပိုကောင်းတာ"

"ငါကနင့်လိုမှ မလှတာခြင်းရဲ့ ၊ ဒီမှာ စူပါမွဲနေလို့ စူပါဘဲတွေ အနား
မကပ်ရတဲ့ အထဲ၊ ရှိမယ်ဆိုလို့ ကတော့ လာထား အာဘွားပဲ"

"ကောင်မ"

လှတဲ့ သူတွေများ မျက်စောင်းထိုးတာတောင် ကြိဖန်ပြီး ချစ်ဖို့ ကော
င်းနေသေးရဲ့ ။ ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးလေးကို သူ့မိဘတွေ တုန်နေအော
င်ချစ်ပြီး မခိုင်းရက်မစေရက်တာ အလွန်မဟုတ်ပါ။

အခန်း (၃)

"အရွယ်မရောက်သေးသူကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန်
အုပ်ထိန်းသူ အလိုရှိသည် "

မှတ်ချက်။ အသက် ၃၅ နှစ်အထက် ဖြစ်ရမည်။ ဘွဲ့တစ်ခုခု
ရရှိထားပြီးသူဖြစ်ရမည်။ နေ့ရောညပါ အနီးကပ်နေပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

ဆက်သွယ်ရန်

အမှတ် ---၊ ----- လမ်း၊ ----- မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း -----။

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

သတင်းစာထဲထည့်ဖို့ စီစဉ်ထားသော စာရွက်ထဲက အချက်အလက်

တွေကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်နေတဲ့ နှစ်ယောက် ဖတ်ပြီးတာနှင့် ထရယ်
တာ အူလိုက် အသည်းလှိုက်ပါ။ ဒါကိုပဲ ဦးမြင့်ခိုင်က ဘုကြည့်ကြည့်၍ -

"ဟေ့ကောင်တွေ"

"အမ် ... ဟား ဟား ဟား"

"မင်းတို့ က ဘာရယ်တာလဲ"

"လေးလေးစီစဉ်ထားတဲ့ စာကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်ညီ မညီ ပြန်စဉ်း
စားကြည့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကောင်မှ မဟု
တ်တာ"

"အေးလေ ... ဒီလောက်ဆင်ကိုးစီးစားလို့ မကုန်တဲ့ ဒီကောင်ကြီးကို
များ အရွယ်မရောက် သေးတဲ့ ကလေးတဲ့ "

"လျှာမရှည်နဲ့ ၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့ မင်း အရွယ်မရောက်သေးဘူး၊
ဒါပဲ၊ ငါ နိုင်ငံခြားသွားနေတဲ့ ခြောက်လတာကာလမှာ မင်းအတွက် အုပ်
ထိန်းသူ ရှိကိုရှိမှ ဖြစ်မှာ "

"ကျွန်တော်ရှိနေတာပဲဥစ္စာ"

ပေါစံ သူရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြလေတော့ ဦးမြင့်ခိုင် မျက်မှန်ကို လက်
ညှိုးနဲ့ ပင့်တင်လိုက်ကာ-

"မင်းရှိတော့ရော ဘာအသုံးဝင်လို့ လဲ၊ အသက်ရှူနေလို့ သာ
လူပြောရတယ်၊ ခွင်းက သေဆိုရင် သေမယ့်ကောင်၊ နာမည်နဲ့ လိုက်
အောင်ပေါတဲ့ နေရာမှာ စံထားလောက်ရတဲ့ ကောင်ကများ "

"ကိုကြီး ... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ၊ ပေါတာ အသုံးဝင်တဲ့ နေရာရှိ
တယ် ကိုကြီးသိလား၊ သိချင်းမှာ ကိုပေါသိချင်းပဲရှိတယ်၊ ကိုတော်၊ ကို

ကောင်း သီချင်းမရှိဘူး"

"ဘာကွ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုသီချင်း ဘာတဲ့ ၊ တစ်ခါတုန်းကတို့ ရွာမှာ သဘောကောင်းပြီး ဆင်းရဲတယ် x x x ကိုပေါလို့ အများ ခေါ်တယ် ပေါကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက်ရယ် ... ဆိုတာလေ"

"တော်စမ်း ပေါစံ၊ မင်း တောင်စွန်ရေမရ လျှောက်ပြောတိုင်း နားထောင်ဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး"

ဦးမြင့်ခိုင် စာရွက်ကိုပြန်ယူကာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တာသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်း သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ကိုထည့်မှာ ဖြစ်လို့ ပဲပေါ့ ။ လက်ရှိ သူတစ်ယောက်လုံး အုပ်ထိန်းမှုပေးနေတာတောင် ကောင်းကင်ပစ်ခွင်းဆိုတဲ့ ကောင် သူငယ်ချင်းတွေ စုရုံး စုရုံးနဲ့ မိန်းကလေးတွေ ထည့်လဲတဲ့ပြီး ဆယ်တန်းတစ်ဘုန်းဘုန်းကျလို့ ကောင်းနေဆဲ။ ရှေ့တင် ဟုတ်ကဲ့ ကွယ်ရာကျ မနာခံ။ သူတို့ မှာ မျိုးဆက်ဆိုလို့ ဒီတူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ အရမ်းလည်း မချုပ်ချယ်ရက်။

ချုပ်ချယ်လို့ ထွက်ပေါက်ရှာရင်း မလုပ်သင့်တာလုပ်၊ မဖြစ်သင့်တာဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတာက တစ်မျိုး။ သူတို့ မှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိပါတယ် ခွင်းအဖေက ဆုံး၊ ပေါစံကျတော့ ပေါက်ချက်က ကမ်းကုန်။ ကိုကြီးဆုံးသွားလို့ မရီးနဲ့ တူကို ကိုယ်ပဲစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။ မရီးက ခွင်း ရှစ်နှစ်သားမှာ ပဲ ထပ်ဆုံးပြန်တော့ တာဝန်အားလုံးက သူ့ပုခုံးပေါ်မှာ ။ ကိုကြီးဆုံးပြီးနောက်မှာ သူ့ကို ခွင်းမေမေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးက လက်မခံဘဲ မောင်နှမလို ချစ်ခဲ့ကြတာ ဖြူဖြူစင်စင်။

"လေးလေး"

"ဘာလဲ"

"ဒီကြော်ငြာကို လေးလေးထည့်ကိုထည့်မှာ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ငါမရှိတုန်း ချုပ်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက် ရှိမှ ကိုဖြစ်မှာ "

"မဖြစ်မနေ အုပ်ထိန်းသူရှိမှ ဆိုရင် ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ထားပါလား လေးလေးရဲ့ "

"မဖြစ်ဘူး"

"ဗျာ"

ခွင်း ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့လုပ်သော လေးလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဘာတွေလုပ်သည် မသိ။

"ဆွေမျိုးထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ထားရင် မင်းကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မင်းကြိုးဆွဲရာကို ကကြမှာ လေ၊ အဲဒီတော့ သူစိမ်းမှ မင်းကိုမညာမှာ "

"စောင့်ကြည့်ပါဦး"

"ဟေ့ကောင်"

"သူစိမ်းကရော မက်လုံးပေးရင် မမက်တတ်ဘူးတဲ့ လား"

"ခွင်း ... မင်း ထော်လော်ကန့်လန့် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ငါ စီစဉ်သမျှ မင်း ဘဝကောင်းစားဖို့ အတွက်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ "

ခွင်း ကိုယ်ရရှိထားတဲ့ ဘဝကို တန်ဖိုးထားတာမဟုတ်။ အရွယ်ရှိတုန်း ကဲခွင့်ရချင်တာ သက်သက်နှင့် အချုပ်မခံချင်တာ။ သူ ကြိုးစားချင်တာက စာမဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ခုခုဘက်မှာ လေ။ စာကျက်ရတာပျင်း

လွန်းလို့ ။ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုတာကို လက်မှ မခံကြတာ။

ပညာမတတ်ရင် လူရာမဝင် လူပေါင်းမဆန့်တဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက် သမျှ စာကြိုးစားဖို့ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ တွေ။ အောင်မြင်မှုတစ်ခုအတွက် စာပြီးရင်းစာ၊ ဘွဲ့တွေတစ်ဘွဲ့ပြီးတစ်ဘွဲ့ ယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ သူတွေအ စား သူတွေကြည့်ရုံနဲ့ ရင်မောနေခဲ့တာ။ အဲဒီလူတွေ ဘွဲ့တွေထပ်ပြီး သံ မဏိလူသားအဖြစ် ပြောင်းသွားကြတာလည်း မဟုတ်။ တစ်နေ့ သူတို့ မ သေရဘူးတဲ့ လား။

"မင်းက ပညာကို ကြိုးစားသင်ယူလည်း သေရင် ဆုံးခန်းတိုင်သွား တာ နှမြောစရာကြီးလို့ တွေးနေတာလား ခွင်း"

"ဗျာ"

မှန် လိုက်လေလို့ ပြောချင်ပေမယ့် မပြောရဲတော့ပြေးတုံ့တုံ့။

"မင်းလိုသာတွေးနေကြရင် အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး သင်နေကြတဲ့ ကျောင်းတွေမှာ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ ဝင်အောင်းကုန်မှာ ပေါ့။ လူရယ်လို့ ဖြ စ်လာရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်အိမ် ဘယ်နေရာ အတွက်မှ အကျိုးမပြုဘူးဆိုရင် အဲဒီလူက လူဖြစ်ရကျိုးမနပ်တဲ့ ဆန်ကု န်မြေလေး လူပိုသက်သက်ပဲကွ။ တစ်နေရာရာမှာ အကျိုးပြုနိုင်မှ လူပီ သတာ မင်းနားလည်လား"

"အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီးဘက်က ကျွန်တော်ထောက်ခံတယ်"

"ဘာထောက်ခံတာလဲ၊ မင်းလည်း ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့တဲ့ လူပိုသက်သက်ကောင်"

"ကိုကြီးကလည်း ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းများ အောင် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ဆယ်တန်းမှာ တင် အသစ်အသစ်လူတွေကို လက်ခံမိတ်ဖွဲ့နေ

တဲ့ ဥစ္စာ"

"ဪ ... အဲဒီအထဲကပဲ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်တွေ လမ်းမှာ တွေ့ရင် မင်းကို ဂရုတစိုက် ခေါ်ကြသေးလား ပြော"

"မခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပေါစံဆိုတဲ့ ကောင် အလုံးလည်း မလျော့အရပ်လည်း မလျော့ဘူးလေ"

"ဟေ့ကောင် ... တော်စမ်း၊ တောက်"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြောနေကြတာ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို ခွင်းနေကြစေ့ထုပ်ကိုဖောက်ပြီး ဝါးနေတာ တခွပ်ခွပ်။ တကယ်ဆို သူနေကြစေ့ကြိုက်တာမဟုတ်။ လေးပေါချထားတဲ့ အထုပ်ကို ယူပြီး ဖောက်စားတာလေ။ လေးပေါကသာနေကြစေ့ကြိုက်တာ။ အခု သူဝါးနေခြင်းက ဒေါသတွေ သူ့ဘက်ထပ်လည်မှာ စိုးလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ချင်တာ။

"ဟိုကောင်"

"-----"

"ကောင်းကင်ပစ်ခွင်း"

"ဗျာ"

"အခု ငါ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာသွားထည့်တော့မလို့ ၊ မင်းအချိုးကိုပြင်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ ဖြေတာကျမြန်၏။ မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်မှ မြန်မြန်ထွက်သွားမှာ လေ မဟုတ်ဘူး လား။
